

КАК ГОСПОД НАКАЗАЛ АЛЧНИЯ ПОП АРМЕНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Живял едно време един алчен поп. Имал една дъщеря. На прозорците си попът направил златни решетки, вместо железни.

— Ех — вика си той, — де да бяха златни и стените ми!

Отишъл в църквата и започнал да се моли:

— Господи, моля ти се, изпълни ми желанието, нека всички стени на стаята ми станат златни.

Минават три дни, при него се явява някакъв човек.

— Слушай, попе — казва той, — господ чу молитвата ти. Зад църковната врата има едно бардуче. Тичай и го вземи. След това иди на извора, умий се, изплакни бардучето, напълни го с вода и го донеси в къщи. Каквото и да полееш с тази вода, до каквото и да се докоснеш с ръка — всичко ще се превърне на злато.

Попът така и сторил: донесъл вода в бардучето, и каквото да полее, до каквото да се докосне — всичко се превръща на злато.

Заедно с дъщеря си отишъл в градината и излял върху цветята всичката вода от бардучето. След това започнал да пипа с ръце камъните, дърветата — всичко ставало златно.

— Татко, защо направи това, цветята вече не миришат.

— Дъще, вземи тази роза — отговаря попът, — занеси я на златаря и ще видиш колко пари ще ти даде.

Дъщерята занесла розата на златаря и донесла в къщи пълно вързопче пари.

— Ето, виждаш ли, дъще — казва попът, — колко пари донесе.

Тя се зарадвала. А попът от радост дори изгубил апетита си. Цял ден нищо не сложил в уста.

На другата сутрин дъщерята казала:

— Татко, искам да ям.

— А пък аз не ща — рекъл попът, — яж сама.

Отишъл в градината, пак нищо не ял цял ден, вечерта се прибрал и легнал да спи. Сутринта станал и казва:

— Дъще, огладнях, иди на пазара да купиш риба.

Дъщерята донесла риба, наготвила ядене и сложила на баща си. Щом попът се докоснал до рибата и тя веднага се превърнала на злато.

Тогава взел вилицата и набол друго парче — и то се превърнало на злато: нали попът пил вода от бардучето.

— Така ще умра от глад — казал попът и заплакал.

Дъщерята видяла, че баща ѝ плаче, хвърлила се на врата му.

— Татко, защо плачеш? — пита тя.

Попът заплакал още по-силно, заплакала и дъщеря му. Попът я прегърнал и тя се превърнала на злато. Той заридал:

— Една дъщеря имах и тя се превърна на злато.

Отишъл в градината. Дълго се разхождал, сетне се върнал в къщи и се загледал през прозореца. Вижда — един просяк седнал и ръфа краешник хляб. На попа това му се сторило пиршество.

— Господи, нищо не ми трябва на света, по-добре да съм сиромаш, но само да се избавя от тази напаст.

Сутринта отишъл в църквата и се замолил:

— Господи, върни ми дъщерята, върни ми парченцето хляб, не ми трябва злато!

Минава още един ден, а попът едва се държи на крака от глад и жажда. Пак отишъл в църквата и пак моли бога да му отнеме това, с което го надарил. Отново се явил при него онзи човек и му дума:

— Попе, вземи бардучето, иди на извора, умий се, изплакни бардучето и го напълни с вода. Напръскай всичко, което си докосвал и превърнал на злато, и всичко ще стане, както преди.

Попът така и сторил. Щом напръскал с вода златната си дъщеря, тя кихнала и попитала:

— Татко, дълго ли спях?

— Дълго, дъще, дълго.

Той я изпратил на пазара, казал ѝ да купи хляб и каквото намери, и да наготви ядене. Седнал и си хапнал като хората.

Когато се наял до насита, изкъртил златните решетки от прозорците си, раздал златото на бедните и оттогава никога вече не се лакомил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.